

ΜΑ ΚΑΙ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ ΝΑ ΜΙΣΟΥΝ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ:

Αν το 2012 είχαμε φρικάρει που μέσα σε μια νύχτα το ελληνικό κράτος αποφάσισε «λόγω μνημονίου» να μειώσει τους μισθούς κατά 25%, μπορεί κανείς να φανταστεί τι έχουμε πάθει τώρα που κοντεύουμε να γίνουμε δουλοπάροικοι του Χαρδαλιά. Συν ότι σήμερα δεν ξεπερδεύει κανείς εύκολα αν, λέμε αν, δεν συμφωνεί ότι π.χ η απαγόρευση κυκλοφορίας είναι ό,τι πιο υπέροχο έχει συμβεί τελευταία. Οι ρουφιάνοι των αφεντικών κι οι κάθε κλίμακας κρατικοί υπάλληλοι που αρθρώνουν δημόσιο λόγο, έχουν φτιάξει μια συμπαγή αφήγηση και όποιος τολμήσει να την αμφισβητήσει δεν μπορεί παρά να είναι συνωμοσιολόγος, βλάκας, επικίνδυνος, κλπ. Ε, κάτι μας λέει ότι παρόμοιες φρίκες τρώνε κι οι αντίστοιχοί μας στις υπόλοιπες «χώρες της ελευθερίας». Γι' αυτό και δυσκολεύονται να καταπιούν αμάσητες τις κρατικές προσαγές.

Εδώ κι ένα εννιάμηνο, τα ευρωπαϊκά κράτη, το καθένα για πάρτη του, έχουν αποφασίσει να λογαριαστούν στο εσωτερικό τους με την εργατική τους τάξη και να της ασκήσουν πίεση σε πρωτόγνωρα επίπεδα. Ή μήπως κάνουν κάτι άλλο από τότε που άρχισαν τα «λόγω κορονοϊού, θα βγαίνετε από το σπίτι με χαρτάκι και μόνο για δουλειά και σούπερ μάρκετ»; Ο κρατικός παρεμβατισμός εκδηλώνεται όλο αυτό το διάστημα με δύο τρόπους: από τη μία ορίζει ποιος θα δουλεύει και με τι όρους (αντίστοιχα και ποιος θα ζει με επιδόματα) κι από την άλλη, επεμβαίνει στη μικροκλίμακα ελέγχοντας κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα που εντάσσεται στον τομέα της αναπαραγωγής. Εντάξει, δεν λέμε και κάτι καινούριο. Από τον περασμένο Μάρτη, η περίφημη αστική δημοκρατία έχει κάτι «προβληματάκια υγείας» διεθνώς. Η ελευθερία του λόγου ασθμαίνει, η ελευθερία της μετακίνησης κουτσαίνει κι η ελευθερία της συνάθροισης παραπαίει. Σε τέτοιο βαθμό, μάλιστα, που τύποι σαν τον πρωθυπουργό της Γαλλίας να αισθάνονται κομματάκι αμήχανοι καθώς ανακοινώνουν νέα μέτρα: «Εγώ που έχω φιλελεύθερες αρχές, κανονικά δεν θα έπρεπε να ασχολούμαι με το τι κάνει η κάθε οικογένεια. Και τώρα είμαι αναγκασμένος να πω στον κόσμο πώς πρέπει να περάσει την Πρωτοχρονιά. Δεν μου είναι εύκολο αυτό».¹ Προφανώς και δεν είμαστε εδώ για να συμπονέσουμε τον κύριο Ζαν Καστέ που θα προτιμούσε να είναι πρωθυπουργός σε «πιο ξέγνοιαστες» εποχές, αλλά η ρημάδα η Ιστορία τού την έφερε. Ούτε να ξεπετάξουμε με ένα απλό «ε, αυτός είναι φασίστας» τον γερμανό πρωθυπουργό της Σαξονίας, Μίχαελ Κρέμτσερ που δήλωσε ότι πρέπει να ληφθούν «εντελώς διαφορετικά, απολύτως σαφή, απολυταρχικά μέτρα», καθώς ο κόσμος «δεν έχει αντιληφθεί σε ποια κατάσταση βρίσκεται η χώρα».² Σε ποια κατάσταση όμως βρίσκεται, άραγε, η Γερμανία κι οι υπόλοιπες δυτικές δημοκρατίες εν μέσω παγκόσμιας οικονομικής κρίσης; Τι είναι, αλήθεια, διατεθειμένη η κάθε μία να κάνει, προκειμένου να σώσει τον εθνικό της καπιταλισμό εναντίον όλων των άλλων; Ποιες επιλογές επιβίωσης θα απομείνουν στην κάθε επιμέρους εργατική τάξη; Πολλά και αναπάντητα τα ερωτήματα.

Οι διάφορες πορείες που έχουν γίνει όλη αυτή την περίοδο ενάντια στα αστυνομικά μέτρα στην Ιταλία, την Ισπανία, τη Γαλλία, τη Γερμανία και αλλού συγκεντρώνοντας φιγούρες δικές μας, έχουν περάσει σε δεύτερο και τρίτο πλάνο ως «μεμονωμένα περιστατικά» κι οι συμμετέχοντες σε αυτές έχουν βαφτιστεί από «παλαβοί οπισθοδρομικοί» μέχρι «καθ' έξιν βίαιοι που το 'χουν χούι να μη σέβονται τον νόμο». Δεν ζούμε εκεί και δεν είμαστε σε θέση να ξέρουμε από πρώτο χέρι τι γίνεται στις πλατείες και τους δρόμους των δυτικών μητροπόλεων. Αν κρίνουμε όμως από το ποιους συναντάμε εμείς εδώ στους γνωστούς μας δρόμους και τις γνωστές μας πλατείες, κάτι μας λέει ότι οι φιγούρες στο Παρίσι και σε κάθε άλλη πόλη δεν θα είναι και πολύ διαφορετικές. Και γι' αυτό δεν μπορούμε να τις αγνοήσουμε. Οι πορείες, λοιπόν, ακριβώς λόγω της συγκυρίας που τις γεννάει, δεν είναι αποκλειστικά και μόνο ένα ξέσπασμα. Μέσα στην εκκωφαντική μούγκα βγαίνουν στον παγερό κι ερημωμένο δημόσιο χώρο όχι απλώς αμφισβητώντας την απαγόρευση κυκλοφορίας, αλλά αμφισβητώντας αυτή καθαυτή την αξίωση του κράτους να λύνει και να δένει χωρίς να ακούγεται κιχ. Πίσω από τις κουκούλες και τις σημαίες «1312», πίσω από συνθήματα του είδους «όλος ο κόσμος μισεί την αστυνομία» και πίσω από τα πετρίδια στην αστυνομία, το ερώτημα «ρε, τι γίνεται εδώ;» αντηχεί. Και, φυσικά, δεν είναι μόνο οι πορείες.

Είναι οι καθημερινές προσπάθειες να κερδηθεί λίγος περισσότερος χρόνος και χώρος, είναι τα αράγματα στις πιλοτές και το ξεγλιστρίσμα από τους αστυνομικούς ελέγχους. Είναι όλα αυτά τα μικρά, αλλά τόσο σημαντικά, που οι καθ' ύλην αρμόδιοι διαμορφωτές του δημόσιου λόγου είτε αποσιωπούν είτε χλευάζουν. Να αναφέρουμε μόνο ένα ενδεικτικό παράδειγμα. Στις 14 του περασμένου Οκτώβρη, ο γάλλος πρόεδρος απευθύνθηκε με διάγγελμα στους υπηκόους του και τους ανακοίνωσε ότι ξεκινάει ο δεύτερος γύρος των απαγορεύσεων και των lockdown. Αφού μίλησε για κρούσματα, θανάτους, ΜΕΘ και πάει λέγοντας, έκανε ιδιαίτερη μνεία στους νεότερους σε ηλικία: «Είναι σκληρό να είσαι 20 χρονών το 2020. Γι' αυτό και δεν θα κουνούσα ποτέ το δάχτυλο στους νέους μας. Γιατί αυτοί έχουν θυσιάσει πολλά: αγωνιούν για το τι θα γίνει με τις σπουδές τους, για το πώς θα βρουν την πρώτη τους δουλειά».³ Ο κύριος Μακρόν ξέρει ότι ένα από τα «προβλήματα» που θα βρύνει συνεχώς μπροστά του είναι το τι θα κάνει με τις νέες γενιές της εργατικής τάξης που, όσο να πεις, ο γαλλικός καπιταλισμός δεν δείχνει και πολύ διατεθειμένος να ενσωματώσει με τους μέχρι πρότινος συνηθισμένους τρόπους. Τέσσερις μέρες μετά το διάγγελμα του Μακρόν, η δεξιά γαλλική εφημερίδα *Le Figaro* είπε τάχα να αφουγκραστεί τα νίβες που εκπέμπει η γαλλική κοινωνία σχετικά με την απαγόρευση κυκλοφορίας. Για την ακρίβεια, είπε να ασχοληθεί λίγο με την εργατική τάξη και μάλιστα να αδράξει την ευκαιρία να βρύνει τα διαχρονικά «πιο προβληματικά» κομμάτια της - τους γάλλους πολίτες μεταναστευτικής καταγωγής. Εκκινούμενη, λοιπόν,

Κοίτα να δεις κάτι πράγματα. Αυτοί που έχουν κλειστεί σχεδόν αεροστεγώς σε σπίτια-κουτιά εδώ και δεκαετίες κάτι παθαίνουν με το «μένουμε σπίτι» κι εκδηλώνουν «ανορθολογικές συμπεριφορές», όπως το να πηγαίνουν σε πορείες...

POUR HALLOWEEN JE CHOISIS LE BON MASQUE

Χούντα με στυλ: «Για το Χάλογουιν διαλέγω τη σωστή μάσκα». Η γαλλική αστυνομία, μέσω tweet, ειδοποιούσε στα τέλη Οκτώβρη τους επίδοξους μασκαρεμένους εν όψει Χάλογουιν ότι φέτος δεν έχει τρομακτικές αμφιέσεις, κολοκύθες και παλαβομάρες. Φέτος έχει χειρουργική μάσκούλα και χαρτάκι εξόδου: «Φέτος δεν έχει ανταλλαγή γλυκών από σπίτι σε σπίτι...», αλλά υποχρεωτική χρήση μάσκας, όχι για να μασκαρευτείτε, αλλά για να προστατευτείτε εσείς και οι δικοί σας! Μην ξεχνάτε και το άλλο απαραίτητο αξεσουάρ σας: τη βεβαίωση κυκλοφορίας!».

από αγνό ταξικό ρατσισμό, η έγκυρη εφημερίδα έστειλε τους δαιμόνιους ρεπόρτερ της -μα πού αλλού;- στα παρισινά προάστια. Εκεί, στις εσχατιές της πόλης, όπου η επιτήρηση κι ο αποκλεισμός ορίζουν την καθημερινότητα εδώ και δεκαετίες, τα τσακάλια του μαχόμενου ρεπορτάζ βρήκαν «ντήλερς, ξέφρενα γλέντια και διαχρονική δυσκολία να γίνουν κατανοητές οι κρατικές εντολές», «dj set τριάντα νεαρών χωρίς μάσκες, μετά τις 21:00»⁴ κι άλλες τέτοιες αποτρόπαιες εικόνες. Σε αυτές τις γειτονιές που είναι χωροταξικά αποκομμένες από το κέντρο, οι σημερινοί τριαντάρηδες και πάνω θα θυμούνται σίγουρα το 2005 και τις εξεγέρσεις των προαστίων, όταν το γαλλικό κράτος είχε επιβάλλει απαγόρευση κυκλοφορίας στους ανήλικους. Κι όσο για τους παππούδες τους, εκείνοι θα θυμούνται σίγουρα και την απαγόρευση κυκλοφορίας του 1961 που είχε επιβάλλει το γαλλικό κράτος (το οποίο βρισκόταν σε πόλεμο με την Αλγερία) στους βορειοαφρικανικής καταγωγής υπηκόους του· θα θυμούνται, δηλαδή, τους γάλλους μπάτσους να πυροβολούν σε πορεία κατά της απαγόρευσης, να σκοτώνουν διαδηλωτές και μετά να πετάνε τα πτώματά τους στον Σηκουάνα. Άντε μετά από όλα αυτά να αγαπήσεις την αστυνομία...

Αν είναι μια φορά δύσκολο να καταλάβουμε τι διάλογο γίνεται στην όμορφη μας χώρα, είναι δέκα φορές πιο δύσκολο να έχουμε μια εικόνα για το τι πραγματικά συμβαίνει αλλού. Παρ' όλα αυτά, λίγο από περιέργεια λίγο από ανάγκη θα συνεχίσουμε να κοιτάμε από τη μία τους ομολόγους του κυρίου Μητσοτάκη κι από την άλλη τους δικούς μας ομολόγους. Πού θα πάει; Όλο και κάτι θα σκαμπάσουμε.

1. "Jean Castex attendu sur les modalités d'un éventuel déconfinement le 15 décembre", *Le Monde*, 10/12/2020.

2. «Ολοταχώς προς γενικευμένο lockdown η Γερμανία», *Καθημερινή*, 11/12/2020.

3. Βλ., το διάγγελμα Μακρόν στις 14/10/2020, [francetvinfo.fr/sante/maladie/coronavirus/video-c-est-dur-d-avoir-20-ans-en-2020-declare-emmanuel-macron_4141649.html](https://www.francetvinfo.fr/sante/maladie/coronavirus/video-c-est-dur-d-avoir-20-ans-en-2020-declare-emmanuel-macron_4141649.html)

4. "Dealers, fêtes sauvages : la première soirée du couvre-feu dans les cités de l'Essonne", *Le Figaro*, 18/10/2020 και "Essonne : malgré le couvre-feu, les fêtes sauvages se multiplient dans les cités", [valeursactuelles.com](https://www.valeursactuelles.com), 19/10/2020.

Των αφεντικών μάλλον...) είναι η ικανότητα προσαρμογής στις κοσμογονικές και επιταχυνόμενες αλλαγές που συντελούνται. Δηλαδή, εδώ ο κόσμος χάνεται κι εσείς το μυαλό σας στο μισθό; Α! Μας λέει επίσης ότι μια θετική παρενέργεια της σκληρής δοκιμασίας που περνάμε όλοι μαζί (όχι δεν έχει ταξικό πρόσημο η κρίση, ξέρετε... μαζί τα φάγαμε, η κακιά κυρία Μέρκελ, κτλ...), θα είναι η ενίσχυση της συναντίληψης για τον θετικό ρόλο της επιχειρηματικότητας στην κοινωνία. Είναι τελικά πολύ αγάριστοι αυτοί οι εργαζόμενοι που ούτε τα αφεντικά δεν βλέπουν με θετικό πρόσημο!

01/11: Οι επιστήμονες γεωλόγοι και σεισμολόγοι θέλουν να χαρτογραφίσουν τα ενεργά ρήγματα του Αιγαίου για να μας προστατεύσουν (για να μην νομίζετε ότι μόνο οι γιατροί νοιάζονται για τις ζωές μας), σχεδιάζοντας σωστά μια αντισεισμική πολιτική. Όμως, το Ικάριο πέλαγος και η ευρύτερη περιοχή του, γύρω από τη Σάμο και τη Χίο, παρότι είναι από τις πιο ενεργές σεισμικές δομές στον ελλαδικό χώρο, δεν είναι επαρκώς χαρτογραφημένες. Στεναχωριούνται λοιπόν οι επιστήμονες, διότι ενώ η έρευνά τους στις υπόλοιπες περιοχές του Αιγαίου αλλά και του Ιονίου, γίνεται απρόσκοπτα, οι γνώσεις τους για τα ρήγματα των νησιών που βρίσκονται κοντά στην τουρκική ακτογραμμή είναι πιο περιορισμένες, καθώς τα αποφεύγουν λόγω των... γνωστών προβλημάτων. Να σου και ο χάρτης με τους ισχυρότερους σεισμούς του τελευταίου αιώνα. Εδώ τουλάχιστον έχει Καστελόριζο σε κουτάκι! Μήπως να ξαναβγεί ο στόλος μας και ολοκληρωθεί η δουλίτσα των επιστημόνων;

08/11: Η ανεργία αναμένεται να αγγίξει τα παλιά καλά της ρεκόρ και να φτάσει ακόμη και το 22%, ενώ όλο και περισσότεροι εργαζόμενοι βρίσκονται σε μια «γκρίζα περιοχή» μεταξύ υποαπασχόλησης και ανεργίας. Οι μισθοί μειώνονται, γίνονται όλο και περισσότεροι όσοι δουλεύουν με αποδοχές έως 200€ και όσοι παίρνουν λιγότερα και από τον κατώτατο μισθό. Επίσης όσοι δουλεύουν με «ευέλικτες» μορφές απασχόλησης, απειλούνται από την ολική ανεργία. Γενικώς η εργατική τάξη πνίγεται από την αβεβαιότητα και τα χρέη, μας λένε οι επιστήμονες από το Πάντειο που μελετούν με ζήλο πόσο πάτο έχουμε πιάσει. Καλό θα ήταν να στείλουν τις μελέτες τους στον πρόεδρο του ΣΕΒ, για να μην τον παίρνει από κάτω που η συναντίληψη για τον θετικό ρόλο της επιχειρηματικότητας δεν πιάνει εύκολα τόπο.

15/11: 25χρονος αφγανός μετανάστης προσπαθεί να έρθει με βάρκα στη Σάμο, έχοντας και τον 5χρονο γιο του μαζί, ο οποίος πνίγεται όταν προσκρούουν στα βράχια και αναποδογυρίζει η βάρκα τους. Στέλνουν μήνυμα σε μια ΜΚΟ για βοήθεια, φοβούμενοι να απευθυνθούν στις αρχές για τυχόν επαναπροώθηση, αλλά η ΜΚΟ ειδοποιεί το Λιμενικό το οποίο δηλώνει ότι δεν τους έχει εντοπίσει. Αργότερα, το Λιμενικό τους «εντοπίζει» στο βουνό και τους συλλαμβάνει. Ο πατέρας κατηγορείται από τις αρχές για έκθεση ανηλίκου σε κίνδυνο με ποινή έως και 10 χρόνια, ενώ ο δικηγόρος του (από την ΜΚΟ προφανώς) θεωρεί μεν νομικά ορθή την κατηγορία, αλλά αφού ο λόγος εισόδου στη χώρα είναι η αίτηση ασύλου τότε δεν θα έπρεπε να ευσταθεί τέτοιου είδους κατηγορητήριο. Η δικαιοσύνη αποφασίζει να αφεθεί ελεύθερος μέχρι τη δίκη του, παραμένοντας όμως στο camp, το οποίο είναι κλειστό λόγω του κορονοϊού. Υποθέτουμε ότι το μήνυμα είναι σαφές προς τον μετανάστη: είτε κελί φυλακής είτε σκηνή με συρματοπλέγματα γύρω γύρω, ο εγκλεισμός είναι το καλωσόρισμα και... αν σας πέρασε από το μυαλό ότι είμαστε τίποτα φιλάνθρωποι, ξεχάστε το! Δεν κουβαλάμε και παιδιά μαζί μας, σας θέλουμε μόνους για αποδοτικότερη διαχείριση της υποτιμημένης εργατικής σας δύναμης.

29/11: Οι Βρυξέλλες από τον Μάρτιο και μετά, χαλάρωσαν τον δανεισμό και δείχνουν ανοχή στην εκτίναξη του χρέους και του δημοσιονομικού ελλείμματος των κρατών μελών. Μάλλον για να μην διαλυθεί η ΕΕ μια ώρα αρχύτερα ή μήπως ακριβώς γι' αυτό; Έτσι, οι σταθερά υπερχρεωμένες χώρες της ΕΕ (Ελλάδα, Ιταλία, Πορτογαλία, Ισπανία και Γαλλία) συνεχίζουν να αυξάνουν το δημόσιο χρέος τους με μηδαμινές πιθανότητες να γλιτώσουν την χρεοκοπία. Δηλαδή; Ότι ίσχυε και πριν την «πανδημία», απλά τώρα το πράγμα πάει ένα βήμα παραπέρα, με την Ιταλία να κάνει την αρχή ζητώντας να της διαγραφεί το πρόσθετο χρέος εξαιτίας της «πανδημίας». Τολμηρό και αδιανόητο αυτό το βήμα, σχολιάζουν οι αναλυτές. Αν στη συνέχεια προβάλλουν την ένοπλη ισχύ τους τα κράτη, για να μην πληρώσουν, τι θα κάνουν οι αναλυτές; Θα πέσουν από τα σύννεφα ή μήπως έχουν ήδη βρει μια καλή θέση στα μετόπισθεν μας και καβατζωθούν;